

חוק הרשויות המקומיות (גימלאות לראש רשות וסגניו), תשי"ט-1959 *

הגדרות

1. בחוק זה –

“רשות” – עיריה או מועצה מקומית;

“ראש רשות” – לרבות סגן שכהן במשכורת;

“כהונה” – מילוי התפקיד של ראש רשות להוציא הפסקות במילוי התפקיד שאינן באות במנין תקופת הכהונה לפי חוק זה;

“משכורת חדשית”, לגבי ראש רשות שחדל לכהן – החלק השנים עשר של סך כל המשכורות, לרבות התוספות הקבועות שאושרו לענין זה בתקנות (להלן – התוספות הקבועות), ששולמו לו בעד שנים עשר חדשי כהונה האחרונים לפני שחדל לכהן;

“המשכורת הקבועת”, לגבי אדם פלוני בחודש פלוני – שיעור המשכורת, לרבות התוספות הקבועות, המגיעה באחד לאותו חודש לראש רשות שדרגת משכורתו כדרגת המשכורת החדשית של אותו פלוני ערב חדלו לכהן;

“קיצבה” – סכום המשתלם לפי חוק זה מדי חודש לראש רשות שחדל לכהן (להלן – קיצבת פרישה) או לשאייריו של ראש רשות או של בעל קיצבת פרישה (להלן – קיצבת שאיר), הכל לפי הענין;

“מענק” – סכום חד-פעמי המשתלם לפי חוק זה לראש רשות שחדל לכהן או לשאייריו; “גימלה” – קיצבה או מענק.

2. ראש רשות שחדל לכהן זכאי לקיצבת פרישה אם נתמלאו בו שתי אלה:

זכות לקיצבת פרישה

- (1) הוא בן חמישים ומעלה, או שהוא למטה מבן חמישים אלא שועדה רפואית, לפי סעיף 30, קבעה כי בגלל מצב בריאותו אין הוא מסוגל להשתכר כדי מחייתו ואין לו מקור הכנסה אחר כדי מחייתו;
- (2) ערב חדלו לכהן היה ראש הרשות לאחר שכהן כראש רשות שש שנים.

3. בחישוב תקופת הכהונה של ראש רשות, לענין חוק זה –

חישוב תקופת הכהונה

- (1) יצורפו יחד כל זמני כהונתו כראש רשות, בין שלפני תחילתו של חוק זה ובין שלאחריה; וכן כל הזמנים שבהם כיהן בשכר, לפני כהונתו כראש רשות וברצוף לה, כיושב ראש, או כסגן יושב ראש בשכר, של ועד מקומי או של ועד קהילה, או כנשיא, או כיושב ראש ועד של אגודה שיתופית שהוקמה על פי פקודת האגודות השיתופיות¹, ושמידאה, לדעת שר הפנים, תפקידי רשות בתחומה של הרשות לפני הקמתה;
- (2) הזמן העודף על סך כל תקופת הכהונה שאינו עולה כדי שנה תמימה יחושב כל חודש מלא כחלק השנים עשר של השנה;
- (3) הזמן העודף על סך כל תקופת הכהונה שאינו עולה כדי חודש אך עולה על חמישה עשר יום יחושב כחודש מלא; ושאינו עולה על חמישה עשר יום לא יכור במנין.

* נתקבל בכנסת ביום ב' באב תשי"ט (6 באוגוסט 1959); הצעת החוק ודברי הסבר נפרסמו בה"ח 383, תשי"ט, עמ' 234.

1 חוקי איי, כרך א', פרק כ"ד, עמ' 336.

4. בחישוב תקופת הכהונה לפי סעיף 3 יבואו במנין גם הפסקות שחלו בעבודת ראש הרשות מאחד הטעמים האלה:

- (1) פגרה, חופשה, מנוחה, תאונה בעבודה או מחלה;
- (2) שירות צבאי כמשמעותו בחוק החיילים המשוחררים (החזרה לעבודה), תש"ט-1949²;
- (3) שירות חלקי, כמשמעותו בחוק החיילים המשוחררים (החזרה לעבודה), תש"ט-1949, או שירות מילואים כמשמעותו בחוק שירות הכתחון, תש"ט-1949³;
- (4) הפסקה אחרת שנקבעה בתקנות ככלתי מפסקת את הזמן של הכהונה.

שיעור קיבצת
פרישה

5. שיעורה של קיבצת חדשית לראש רשות שחדל לכהן תהיה שליש אחוז מהמשכורת הקובעת כפול במספר חדשי כהונתו כראש רשות, ואולם –

- (1) לגבי חדשי הכהונה שבהם היה ראש רשות בגיל ששים ומעלה תהיה הקיבצת בשיעור של חצי אחוז מהמשכורת הקובעת כפול במספר אותם החדשים;
- (2) הקיבצת למי שכיהן כראש רשות יותר מעשר שנים לא תפחת מ-50% מהמשכורת הקובעת;
- (3) הקיבצת לא תעלה על 70% מהמשכורת הקובעת.

6. לגבי אשה שכהנה כראש רשות יבוא לענין סעיף 2 (1), "ארכעים וחמש" במקום "חמישים" ולענין סעיף 5 (1), "חמישים וחמש" במקום "ששים".

דין אשה ראש
רשות

7. מי שחדל לכהן כראש רשות לאחר שכיהן שנה אחת לפחות, ואינו זכאי לקיבצת⁴ יושלם לו מענק בסכום של 11% ממשכורתו החדשית כפול במספר חדשי כהונתו.

מענק למי שאינו
זכאי לקיבצת

8. ראש רשות שחדל לכהן וקיבל מענק לפי סעיף 7 ואחרי כן חזר לכהן כראש רשות, הברירה בידו: רצה – יחזיר לקופת הרשות, תוך שנה אחרי שחזר לכהן כראש רשות, את המענק, ואז תצורף כהונתו שבעדה הוחזר המענק לתקופת כהונתו החדשה, רצה – לא יחזירו, ובמקרה זה לא תבוא התקופה שבעדה קיבל את המענק במנין תקופת הכהונה לענין חוק זה.

דין ראש רשות
שחדל לכהן

9. מי שחדל לכהן כראש רשות והוא זכאי לגמול חופשה בעד חופשה שלא ניצל ושהיה זכאי לה לפי החוק ערב חדלו לכהן, לא יהיה זכאי לתשלום קיבצתו אלא לאחר התקופה שבעדה שולם לו התשלום האמור.

תשלום קיבצת
אחרי חופשה

10. שר הפנים רשאי לקבוע בתקנות כללים, שלפיהם יהיה ראש רשות רשאי, עם היבחרו לכהונתו, לוותר על גימלאות שהוא ושאייריו זכאים להם, בתנאי שיורה לרשות לשלם תשלומים חדשים לשם שמירה על זכותו וזכות שאיריו לגימלאות במקום עבודתו שבו עבד ערב היבחרו, ובלבד שסכום כל תשלום חדשי לא יעלה על 11% ממשכורתו באותו חודש.

ויחזר על
גימלאות למען
תגמולים

11. ראש רשות שהורשע על עבירה פלילית בקשר לעבודתו כראש רשות, לא יהא זכאי לגימלה אם לדעת בית המשפט יש בעבירה משום קלון; אולם רשאי בית המשפט בפסק הדין המרשיע אותו לקבוע כי תשלום לו הגימלה שהוא היה זכאי לה או חלק ממנה, אם העבירה שהורשע בה אינה מעילה בנכסי הציבור או באמונו.

שלילת זכויות
לגימלה

2 ס"ח 6, תש"ט, עמ' 13.
3 ס"ח 25, תש"ט, עמ' 271.

12. אלה הם שאיריו של נפטר, לענין חוק זה –

שאיירים

- (1) מי שהיתה אשתו בשעת מותו, לרבות מי שהיתה ידועה כציבור כאשתו וגרה עמו אותה שעה, וכל עוד לא נישאה (להלן – אלמנה);
- (2) מי שהיה בעלה בשעת מותה ואינו מסוגל לכלכל עצמו ואין לו הכנסה כדי מחייתו ועיקר פרנסתו היתה על הנפטרת;
- (3) ילדו שלא הגיע לגיל 18, או שהגיע לגיל 18, אך אין לו הכנסה כדי מחייתו ואינו מסוגל לכלכל עצמו, ובכלל זה ילד חורג, ילד מאומץ וכד שכל פרנסתם עליו;
- (4) בן משפחה אחר, אשר תלותו בנפטר היתה סיבה להגדלת משכורתו או קיצבתו האחרונה של הנפטר לפני מותו; ואם במות הנפטר לא היה להרכב המשפחה השפעה על שיעור המשכורת המשתלמת לראש הרשות – בן משפחה אשר תלותו בנפטר הוכרה לפי כללים שנקבעו בתקנות.

קיצבה לשאייריו של ראש רשות

13. ראש רשות שנפטר, ואילו חדל אותה שעה לכהן כראש רשות היה זכאי לקיצבה תשולם לשאייריו מיום פטירתו וכל עוד הם בבחינת שאירים, קיצבה חדשית בשיעור שהיה זכאי לה אילו לא נפטר; היתה קיצבה זו פחותה מ-50% ממשכורתו האחרונה של ראש הרשות, ישולם לשאייריו גם מענק בסכום של פי שניים עשר מהמשכורת האחרונה ששולמה לנפטר.

גימלה לשאיירים של ראש רשות לפני הגיעו לגיל 50

14. ראש רשות שנפטר לפני שהגיע לגיל חמישים ואחרי שכהן כראש רשות שש שנים לפחות, תשולם לשאייריו מיום פטירתו וכל עוד הם בבחינת שאירים, קיצבה חדשית בשיעור שהיה זכאי לה אילו הגיע לגיל חמישים לפני שחזל לכהן.

מענק לשאייריו של ראש רשות

15. ראש רשות שנפטר ואין שאיריו זכאים לקיצבה – ישולם להם מענק בשיעור של 11% ממשכורתו החדשית כפול במספר חדשי בהונתו כראש רשות; אופן חלוקת המענק בין השאירים ייקבע בתקנות.

זכות שאירים לבירית מענק במקום קיצבה

16. שאירים הזכאים לקיצבה לפי הסעיפים 13 או 14 רשאים לבחור במענק לפי סעיף 15 במקום הקיצבה המגיע להם, אם ראה שר הפנים שהבחירה היא לטובתם.

קיצבה לשאייריו של בעל קיצבת פרישה

17. בעל קיצבת פרישה שנפטר, תשולם לשאייריו, כל עוד הם בבחינת שאירים, קיצבה חדשית בשיעור שהיה משתלם לו אילו לא נפטר.

קיצבה לאלמנה הזכאית לקיצבה ונישאה

18. אלמנה שהיא זכאית לקיצבה ונישאה – ישולם לה מענק כקיצבה שהיתה זכאית לה לאחרונה לפני הנישואין כפול שלושים ושש.

שאיירים סמוכים על שולחן אחד

19. לא היו השאיירים סמוכים על שולחן אחד, יקבע שר הפנים, או מי שנתמנה על ידיו, למי מהם ישולמו הקיצבאות המגיעות לשאיירים, אופן חלוקתן ביניהם ובאיוזה אופן יחולו הוראות סעיף 21.

דין אשה הזכאית למוזנות

20. (א) מי שנחגרש מאשתו ואגב כך נתחייב כתשלום מוזנותיה על פי פסק דין או על פי הסכם בכתב, ונפטר, יהא דין הגרושה, לענין חוק זה, כדין אלמנה, אלא שקיצבתה לא תעלה על סך דמי המוזנות שאותו אדם היה חייב בהם ערב פטירתו.

(ב) חל שינוי ניכר במשכורת הקובעת מאז נקבעה זכות הגרושה לקיצבה, רשאי שר הפנים, או מי שנתמנה על ידיו, לשנות את קיצבתה לטובתה לפי חישובים ונימוקים שבית משפט היה רשאי לעשות זאת לגבי מוזנותיה, אילו לא נפטר החייב.

21. בעל קיצבת פרישה שיש לו הכנסה משכר או מקיצבה שלא לפי חוק זה המשתלמים מאוצר המדינה, או מקופה אחרת שנקבעה כקופה ציבורית לענין סעיף 28 לחוק שירות המדינה (גימלאות), תשט"ו-1955⁴, והקיצבה לפי חוק זה בצירוף ההכנסה האמורה עודפות על המשכורת הקובעת, תופחת הקיצבה לפי חוק זה בסכום העודף; והוא הדין בשאיר בעל קיצבה שיש לו הכנסה כאמור.
22. גימלה תשולם מקופת הרשות המקומית ודינה כדין חוב של הרשות המקומית. גימלה מקופת הרשות המסוימת
23. קיצבה תשולם בתום כל חודש. אימתי משלמים קיצבה
24. הרואה עצמו מקופח על ידי החלטה לפי סעיף 19 או לפי סעיף 20(ב) רשאי לערער עליה לפני בית המשפט המחוזי. ערעור במקרים מסויימים
25. זכות לגימלה אינה ניתנת להעברה, לערבות, לשעבוד או לעיקול בכל דרך שהיא, אלא לשם תשלום מזונות המגיעים מהזכאי לפי פסק דין של בית משפט או של בית דין מוסמך. העברת זכות לגימלה
26. קופת הרשות אינה רשאית לקזז גימלאות כנגד חוב המגיע מן הזכאי לגימלה, חוץ מחובות אלה: הגבלה על קיוו
- (1) מפרעות שקיבל הזכאי מקופת הרשות על חשבון גימלאות;
- (2) הלוואות שקיבל הזכאי מקופת הרשות או שהיא ערבה להן;
- (3) סכומים ששולמו לזכאי מקופת הרשות בטעות ולמעלה מן המגיע על חשבון משכורתו או גימלאותיו;
- (4) סכומים שהזכאי קיבל מצד שלישי על חשבון פיצויים כאמור בסעיף 27.
27. (א) היה המקרה שחייב את הרשות לתשלום גימלה משמש עילה גם לחייב צד שלישי בתשלום פיצויים לאותו זכאי לפי פקודת הנזיקין האזרחיים, 1944⁵, או לפי חלק ב' לחוק הכיטוח הלאומי, תשי"ד-1953⁶, רשאית הרשות לתבוע מאותו צד שלישי פיצוי על הגימלה ששילמה או שהיא עתידה לשלמה, עד לשיעור הפיצויים שחייב בהם הצד השלישי.
- (ב) הזכאי לגימלה חייב להושיט כל עזרה ולעשות כל פעולה סבירה כדי לסייע לרשות במימוש זכותו לפי סעיף זה ולא יעשה כל פעולה העלולה למנוע בעד מימושה; קבע בית המשפט לפי בקשת הרשות כי הפר הזכאי לגימלה הוראת סעיף זה – רשאי הוא לשלול ממנו את הזכות לגימלה, כולה או מקצתה.
28. היה צד שלישי חייב בפיצויים האמורים בסעיף 27, הברירה בידי הזכאי, לבחור בגימלה או בפיצויים. ברירה בין גימלה לפיצויים
29. לענין סעיף 65 לפקודת הנזיקין האזרחיים, 1944, רואים גימלה כזכות הנובעת מחוזה. הגימלה-זכות שבחוזה
30. (א) שר הפנים יקבע ועדה של שלושה רופאים להיות ועדה רפואית לענין חוק זה. (ב) לוועדה יהיו כל הסמכויות שאפשר להעניק לוועדת חקירה לפי פקודת ועדות החקירה⁷, והיא תהא מוסמכת לדרוש כל ידיעה ולחייב את מבקש הגימלה להתייצב לפניו, ואין אחר החלטתה ולא כלום.
- (ג) שר הפנים יקבע שכר טרחה לוועדה והוא ישולם על ידי הרשות.

4 ס"ח 188, תשט"ו, עמ' 135.

5 ע"ר 1044, תרס"א, מס' 1321, עמ' 93.

6 ס"ח 137, תשי"ד, עמ' 6.

7 חוקי א"י, כרך א', פרק כ"א, עמ' 152.

31. שר הפנים ממונה על ביצוע חוק זה והוא רשאי להתקין תקנות בכל הנוגע לביצועו, ביצוע ותקנות לרבות תקנות בדבר —

- (1) סדרי הגשת תביעות לגימלאות;
- (2) דינים וחשבונות, הצהרות ותעודות שתובע הגימלה או מקבלה חייב להגיש לשם מניעת תשלומי יתר ותשלומי כפל;
- (3) הקמת קרן שמורה או סידורים כספיים אחרים שרשות חייבת לעשותם כדי להבטיח תשלום גימלאות.

32. סעיף 53 (ב) לפקודת העיריות⁸ — בטל.

ביטול

קיצבה של ראש רשות שחדל לכהן לפני תחילת החוק

33. (א) ראש הרשות שחדל לכהן לפני תחילת חוק זה, ולא שולמה לו קיצבה, ואילו חוק זה היה בתקפו אותה שעה היה זכאי לקיצבה, תשולם לו אותה קיצבה מיום תחילת חוק זה.

(ב) ראש רשות שחדל לכהן לפני תחילת חוק זה או שאיר של ראש רשות שנפטר לפני תחילת חוק זה, ושולמה לו קיצבה באישור שר הפנים לפני תחילת חוק זה, תשולם לו הקיצבה אחרי קבלת חוק זה כשיעורים שאושרו על ידי שר הפנים, או כשיעורים שהיה זכאי להם לפי חוק זה, לפי השיעור הגבוה יותר.

34. תחילתו של חוק זה מיום י"א בניסן תשי"ח (1 באפריל 1958).

תחילה

דוד בן-גוריון
ראש הממשלה

ישראל ברוך
שר הפנים

יצחק בן-צבי
נשיא המדינה

⁸ ע"ר 1934, חוס' 1 מס' 414, עמ' 1.

חוק הרשויות המקומיות (היטל סעד ונופש), תשי"ט—1959 *

הגדרות

1. (א) בחוק זה —

"מוסד" — מלון, בית אירוח, פנסיון, בית לינה וכיוצא באלה, בית הכראה, בית החלמה וכיוצא באלה, מסעדה, בית קפה, בר, מזנון, קנטינה וכיוצא באלה, לרבות מועדון לילה, מועדון קלפים, אולם משחקים וכיוצא באלה, אך למעט מועדון שאינו מתנהל לשם השגת רווחים;

"שירות" —

- (1) אכסון וכן אוכל ושתיה לצריכה במקום נתינתם;
- (2) במוסד שגובים בו דמי כניסה לשם קבלת אוכל ושתיה כאמור — גם רשות הכניסה למוסד;
- (3) רשות השימוש בציודו או במיתקניו של המוסד שאינם ציוד או מיתקן של ספורט;

⁹ נתקבל בכנסת ביום ב' באב תשי"ט (6 באוגוסט 1959); הצעת החוק ודברי הסבר נתפרסמו בהח' 370, תשי"ט, עמ' 133.